

Skatteflyktsklausulen och bevisb

Det har sina vanskligheter att hålla föredrag. Ett inlägg i denna tidskrift av intendenten Hans Markstedt (s 58 f) belyser detta. När jag presenterade förslaget till allmän skatteflyktsklausul (SOU 1975: 77) inför Skatterättsliga klubben, fick han den uppfattningen, att utredarna eller i varje fall jag tänkt att bevisskyldigheten i mål som omfattats av skatteflyktsklausulen skulle ligga hos den skattskyldige, och på denna enda substantiella grund anför han åtskilliga kritiska synpunkter, talar om rättsosäkerhet, citerar ett långt, i och för sig välformulerat uttalande av Bertil Wennergren, osv.

Nej, så har vi inte tänkt. Det framgår av mitt föredragsmanuskript, som i här aktuella delar kan studeras i Svensk skattetidning 1975 s 484 f, och framför allt av betänkandets lagtext och motivering, i vilken bevisbördefrågorna utförligt behandlats på s 67 och 69 (jfr också s 54). Förslagets ståndpunkt är, som där framgår, att det allmännas representant enligt det vanliga schemat för bevisbördans fördelning har att i första hand göra sannolikt, att de objektiva förutsättningarna för klausulens tillämpning är för handen. Däremot får det ankomma på den skattskyldige att, om denna bevisskyldighet fullgjorts, göra sannolikt att någon subjektiv befrielsegrund föreligger, dvs att han huvudsakligen haft andra ekonomiska motiv än skattemässiga. Detta synes ganska väl överensstämma med vad Markstedt ansett böra gälla i ”i rimlighetens namn”, resp vara ”självkärlt”.

Hade inte Markstedt ”i rimlighetens namn” bort kontrollera vad han trott sig ha hört genom att titta efter i betänkandet innan han fattade pennan? Han hade då kunnat bespara både sig själv och tidskriften ett inlägg som måste verka något förbryllande.

Sten Walberg

